

СЛАВКО ЈАНЕВСКИ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
Скопје

Сл. I 9827

СНЕШКО

MAILED JAN 11 1880

[Faint, illegible handwritten text, possibly a list or account]

[Faint handwritten lines]

[Faint handwritten lines]

[Faint handwritten lines]

бр. 7 3827

Либ. № 38103/57
сф. 15 г. 50

Славко Јаневски

886. 6 (024.7) - 1

Снешко

НО ОК
Скопје 1948

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-Скопје

N:

Инв. № 38503/55

P
1957

P
965

СЕНТКО

— Печатница „МЛАДИНА“ Скопје —

Снешко

В старо време негде,
во некоја гора,
кај со ветер орли
со крилја се борат,
дрводелци некој,
едно зимо тешко,
од снегова грутка
напраиле Снешко.

Како било — било,
кој сега к'е знае,
тоа си е така —
и кој знае трае,
ама в полнок' сама
во гората ширна

кога дедо месец
со фенерче зирна
виде чуден патник
на мраз како оди —
огледува лице
в смрзнатите води!

Па се чуди дедо:
»Од како сум роден
не сум видел вака
Снешко жив да одел!
В место капче меко
старо, грне има,
тоа к'е е чедо
на мајката зима.«

Тивко полнок' мина,
сонот зајде в село,
стрико студ од сито

капна брашно бело,
пред ветерот гуски
се селеа в јата —
Снешко гладен чукна
на првата врата.

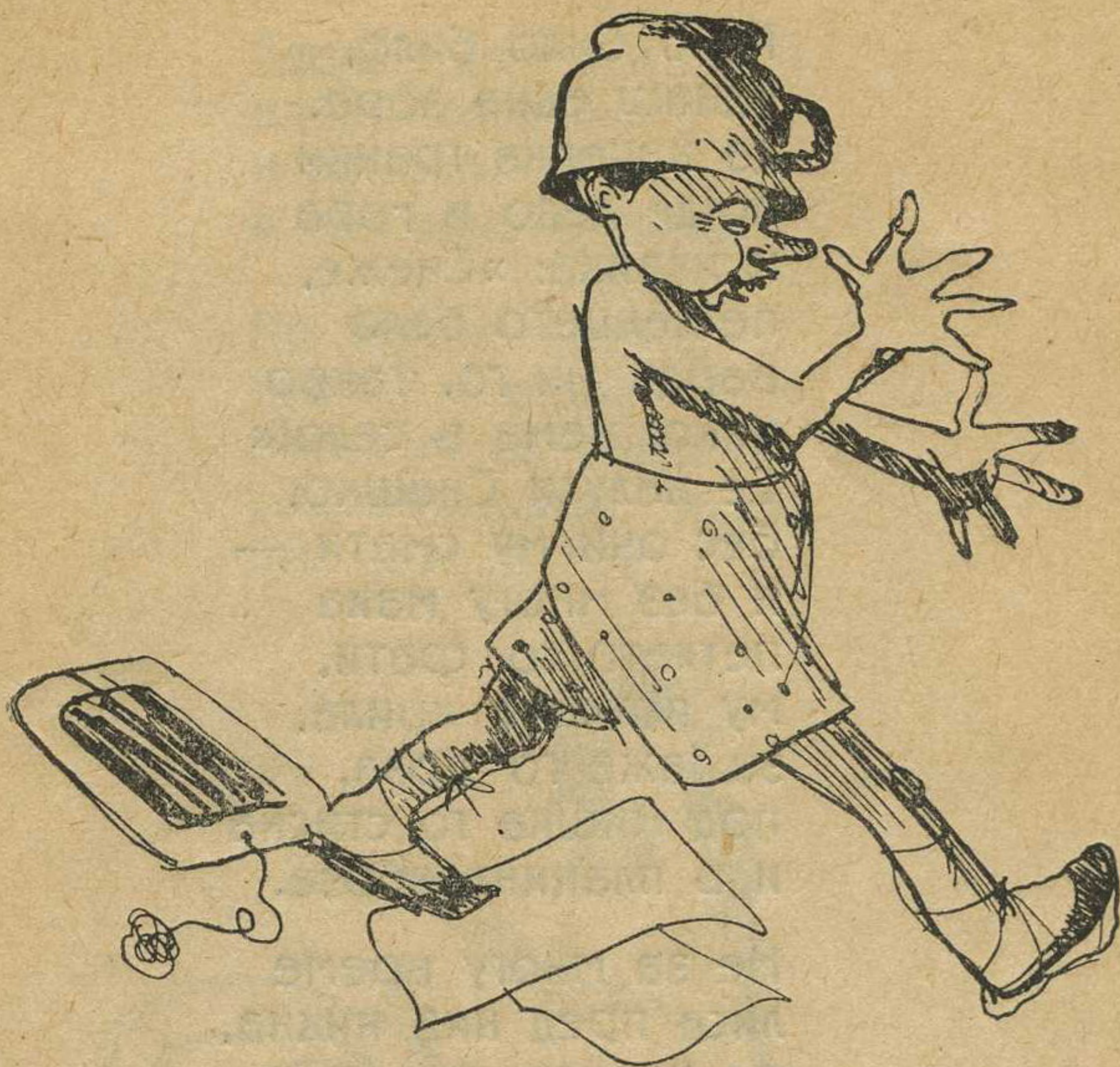
»Домак'ине, брате,
што те скорнав прости —
нок' зимска ти носи
непоканет гостин,
Глад ме мачи, вервај,
а и снег ме вее,
ни за волкот надвор
многу арно не е!«

Крцна стара врата,
плисна воздух студен,
домак'инот в кук'а
прими гостин чуден —
и сонливо шепна:
»Па повели, сине,
в колибкава моја
нок'та да ти мине.«

Како било — било,
штом зазори зора,
и утрото светна
над снежната гора
се усмивна дедо:
»Имам петле мило,
мамузарче младо
со убави крила,
јас го сакам многу,
од дланка го ранам
и на него мислам
штом од сон к'е станам.
а со тебе сега
две си имам чеда,
две на срце дедо
мили к'е си гледа.
Вредно к'е си дете,
к'е ми носиш вода,
к'е жнееш и сееш
и в школо к'е одиш.«

Појде Снешко в школо,
да учи и знае,
кај треба да збори
в незнаење трае,
кај треба да молчи
тој без почин збори.
треба дома да е,

тој се скита в гори,
треба да е в школо
тој негде се крие,
таму, вamu скита
кога секој спие!
Во книшката школска
му стежнаа бројки,
за учење лошо —
седум — осум двојки!

Како било било,
еднаш една зора,
да нацепка гранки
појде дедо в гора
и извика: »Снеже,
петленцето бело
варди ми го, такво
никој нема в село!«
Се налути Снешко,
бес очи му смати —
и без многу мака
петлето го фати,
му потсече крила,
за јаже го врза,
под мишка го стисна
и в планина збрза.

Не за многу време
лиса пред нив никна,
од итрите очи,
жар-искра и' бликна,
се исплаши петле,
старо јаже скина,
кукурекна еднаш
и во снегот згина.
А и Снешко скокна,
страв пети му згреа,
по полето бега,
вреди солзи лее.

Едвај спаси глава,
едвај стаса живо
истопено, жално
• кук'ерчето сиво.

По некое време,
ете го и дедо,
весел е, се смее:
„Здраво живо, чедо...
ама што е тоа?

Многу си ми мало!
Ми слабееш, синко,
божем не си јало!“

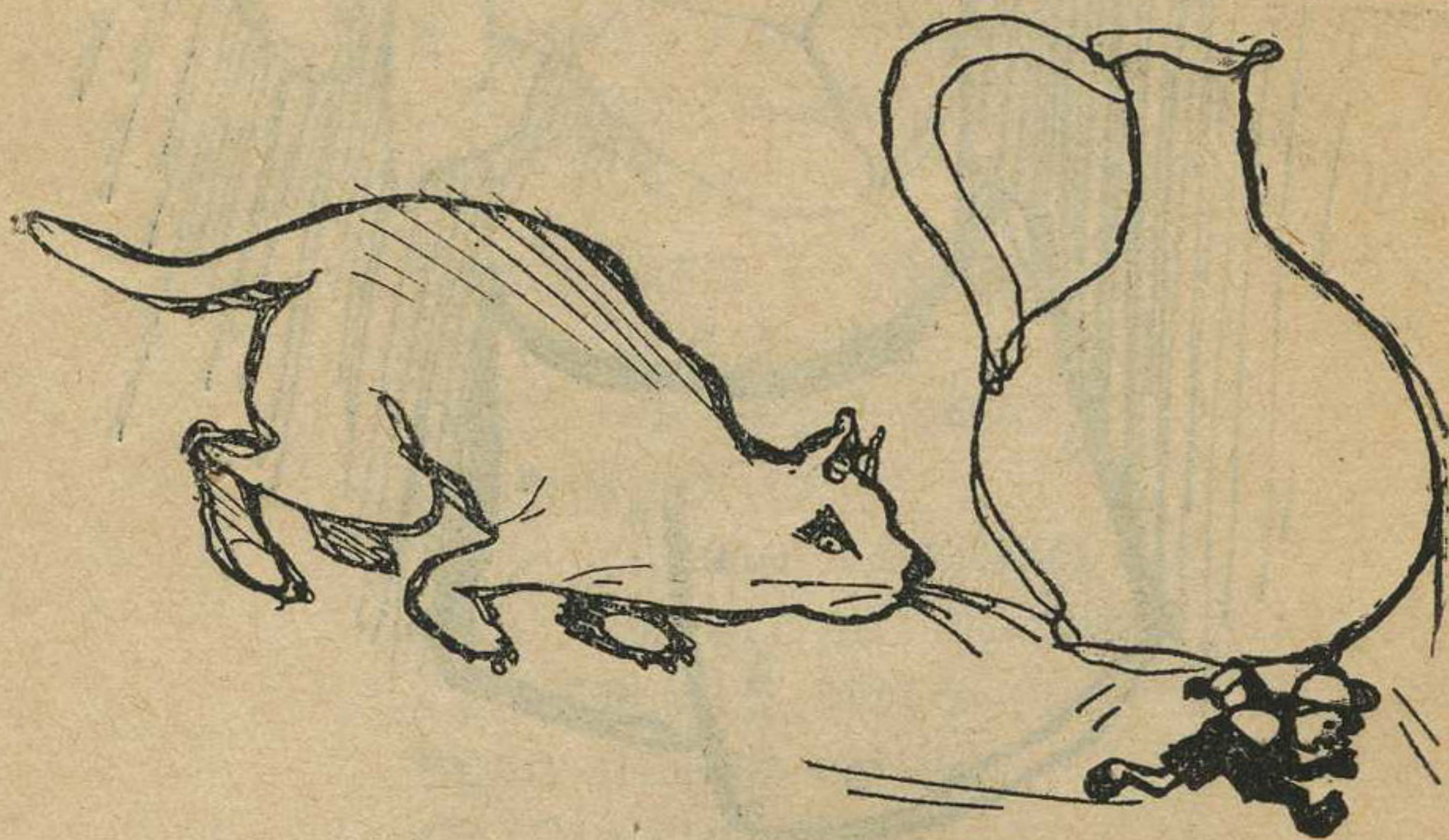
Но неволја лута,
дедо свитка снага,
од петлето бело
ни перце, ни трага.
За петлето праша —
матна солза капна,
а Снешко го лаже:
„Лисица го лапна!“

Како било — било,
се нижеа дните,
овој настан в село
го знаеја сите,
кога еднаш Снешко
без постар да праша,
од старата маса
зеде полна чаша
со ракија лута
па отвори уста
и ја испи цела —
ама — мако пуста! —
ракијата била
како огин жешка,
часкум колку орев

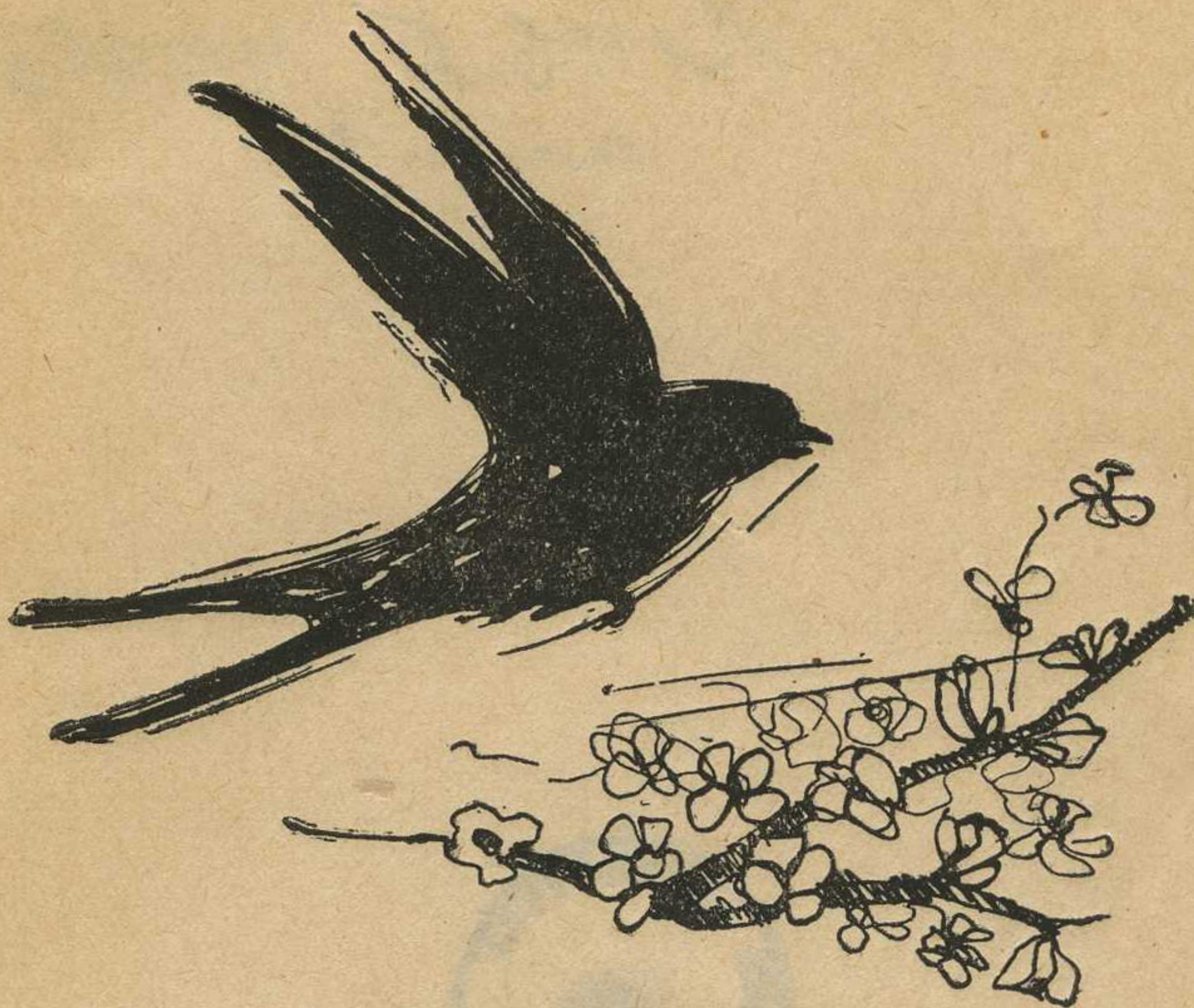

го намали Снешка!
Но на него скокна
една мачка гладна,
в страв бегајки Снешко
во потокот падна.

По некое време
над снежната гора —
ко цвет маков в пролет
порумене зора
и со златен факел
денот весел светна,
зрак сончев од исток
како птица летна,
сонлив цвет од снегот
страмежливо сирна,

позелене в роса
ливадата ширна,
по гранките голи
никна цутје бело —
а снежното грудче
се истопи цело.

Како било — било
сега кој к'е знае,
тоа си е така
и кој знае трае,
немирниот Снешко
стана капка една —
и неа ја испи
ластоица жедна!

Скопје 1945

